

Sygn. akt III PK 141/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Szkole Podstawowej nr [...] im. [...] w L.
o odszkodowanie, dodatkowe wynagrodzenie roczne, dodatki, odsetki i
sprostowanie świadectwa pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 3 lipca 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz nie
obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 9 grudnia 2014 r. oddalającego powództwo M. K. przeciwko Szkole Podstawowej nr [...] im. [...] w L. o odszkodowanie, dodatkowe wynagrodzenie roczne, dodatki, odsetki oraz sprostowanie świadectwa pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie art. 265 § 1 k.p., art. 52 § 2 k.p., art. 264 § 2 k.p. oraz art. 45 k.p.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 52 § 2 k.p. budzącego poważne wątpliwości. W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik wskazał, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne dotyczące

wykładni art. 52 § 2 k.p., a mianowicie czy termin jednego miesiąca na uzyskanie przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy liczyć należy od dnia, w którym pracodawca powziął i dokonał zgłoszenia do organu nadzrędnego o nieprawidłowościach. Sąd drugiej instancji przyjął, że miesięczny termin należy liczyć od dnia uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy, Sąd pierwszej instancji od dnia dokonania zgłoszenia o nieprawidłowościach do organu nadzrędnego, którego protokół potwierdził jedynie te nieprawidłowości. Ponadto, zdaniem pełnomocnika skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni art. 52 k.p., przyjmując, że miesięczny termin na uzyskanie przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę należy liczyć od 17 grudnia 2012 r., podczas gdy, jak podkreśla Sąd pierwszej instancji, informację o nieprawidłowościach w pracy powoda pozwana uzyskała już w miesiącu wrześniu i październiku 2012 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik strony pozwanej wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, z ostrożności procesowej o jej oddalenie, oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz na przesłance oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), przy czym wszystkie te przesłanki dotyczą kwestii zastosowania w okolicznościach tej sprawy art. 52 § 2 k.p. Należy zauważyć, że tak

ujęte przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. Nie można jednocześnie twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej) i że w sprawie, z tego samego powodu, występuje poważne zagadnienie prawne, które wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Wbrew temu, co twierdzi pełnomocnik skarżącego w sprawie nie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa ani istotne zagadnienie prawne. Problemy sformułowane przez pełnomocnika skarżącego sprowadzają się do zwykłej wykładni art. 52 § 2 k.p. oraz jego zastosowania w stanie faktycznym tej sprawy, co z kolei nie stanowi przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. postanowienie SN z 16 marca 2009 r., III UK 91/08, LEX nr 707910). W odniesieniu do art. 52 § 2 k.p. w orzecznictwie utrwalonym jest stanowisko, że „wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy” to informacja pewna, sprawdzona na tyle, by pracodawca mógł nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu pracownika (por. wyrok SN z 15 kwietnia 1999 r., I PKN 12/99, OSNAPiUS 2000 nr 12, poz. 467). Wiedza na temat okoliczności będących przyczyną decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika powinna być na tyle sprawdzona, aby pracodawca mógł nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu zwalnianej osoby, a pozyskanie tego rodzaju informacji wymaga niejednokrotnie podjęcia odpowiednich czynności kontrolnych, które należy podjąć niezwłocznie, gdy zaistnieje taka potrzeba i które powinny być sprawnie prowadzone (por. wyrok SN z 18 września 2008 r., II PK 28/08, LEX nr 785524, oraz powołane tam orzeczenia). Pełnomocnik skarżącego nie przedstawił żadnej argumentacji prawnej podważającej to stanowisko. W tej sprawie przyczyną rozbieżnych stanowisk Sądu pierwszej i drugiej instancji, co wynika już z samej analizy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, była odmienna ocena materiału dowodowego w zakresie ustalenia, kiedy pracodawca uzyskał wiarygodne i kompletne informacje o dopuszczeniu się przez powoda czynu uzasadniającego niezwłoczne rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Odnosząc się do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, pełnomocnik skarżącego nie przedstawił żadnych argumentów wskazujących na oczywiste kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji.

Z tym powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. Uwzględniając sytuację życiową i materialną powoda, na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., odstąpiono od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego.